

Sygn. akt IV CSK 128/15

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa A. K.
przeciwko W. K. i B. K.
o rozwiązanie umowy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 29 maja 2014 r., sygn. akt I ACa 120/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek pozwanych o zasądzenie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, gdyż tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego; umożliwia zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wnoszenie przez Sąd Najwyższego wkładu w rozwój nauki prawa. Takie ukształtowanie przez ustawodawcę skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., tj. twierdzeniu, że w sprawie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, jako przesłanki przyjęcia skargi

kasacyjnej do rozpoznania, wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436).

Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które jednocześnie ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurystyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Zagadnienie powinno być nadto „istotne” z uwagi na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa.

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że powołana przesłanka została wykazana.

Skarżący podnosząc potrzebę wykładni art. 89 pkt 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników (tekst jedn. Dz.U. z 2015 r., poz. 704), powołuje się na niewyartykułowane rozbieżności w orzecznictwie sądów. W rzeczywistości jednak prowadzi polemikę z ustaleniami stanu faktycznego i wykładnią tego przepisu oraz art. 908 § 1 k.c. dokonaną przez sąd drugiej instancji.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Pozwani nie wniesli o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak również nie przytoczyli argumentacji, która mogłaby zostać uwzględniona przy wydaniu takiego orzeczenia, co uniemożliwiło zasądzenie na ich rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego stosownie do art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 i 109 § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c.

